

Наоколо стана сжщинска бѣла степь. Часовитѣ се облѣкоха въ широки връхни бѣли дрехи, бѣли чохла на шапкитѣ, дори самитѣ имъ трилинейки се обвиха въ бѣло — нѣща, които бѣхме научили отъ руситѣ. Изобщо, единъ новакъ, идвайки сега къмъ насъ, доста би се озадачилъ и дълго би се взиралъ докато открие разположението и бдителността на фронтвия ни животъ. Но, все пакъ, подъ дебелиата снѣжна покривка службата си тееше нормално.

Герасимъ, Стойчо и Методи обслужваха междинния телефоненъ постъ въ ротата, който постъ бѣше се наложилъ поради особеното разположение на позицията. Тѣзи добри момчета имаха само една мжка, че, като телефонисти, не ще иматъ случая да се отличатъ съ нѣкой подвигъ, каквито случаи, мислѣха си тѣ, се предоставяха само на строевитѣ имъ другари. Тѣмъ бѣше омръзнало вече да предаватъ всѣка сутринь, особено откакто падна снѣгътъ, едно и сжщо донесение: „Нощта мина спокойно. Отъ страна на противника нѣмаше нищо за отбелязване“. Бѣше имъ омръзнало съ бинокълъ да гледатъ въ противниковото разположение все едно и сжщо стълбче — вѣроятно кабелна телефонна подпорка, а всичко наоколо, както и тукъ — само снѣгъ.